

Handwritten signature

בג"ץ 5200/09

בית המשפט העליון
בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בית המשפט העליון
מדרוך קליני
1-7-42-2013
נתקבל בכבוד גבוה
ארכה / החלטה (5)

פלוגי
על ידי ב"כ עוה"ד יוחנה לרמן (מינוי סגוריה ציבורית)
רח' דניאל פריש 8 תל אביב 64731
טל': 03-6957683 ; פקס': 03-6959783

ג ג ד

מדינת ישראל
על ידי פרקליטות המדינה,
משרד המשפטים ירושלים

ה מ ש י ב ה

טל': 02-6466305 ; פקס': 02-6467011

הודעה מטעם המשיבה

1. בהתאם להחלטת כבוד השופט א' רובינשטיין מיום 10.11.2014, אשר הומצאה לפרקליטות המדינה ביום 10.11.2014, מתכבדת המשיבה להגיש הודעה מטעמה.

2. עניינה של העתירה, טענות העותר, תושב אינוש, למאוימות באיננוש על רקע חשדות לשיתוף פעולה עם ישראל ועל רקע נטייתו המינית.

3. בתגובה המקדמית מטעם המשיבה מחודש דצמבר 2009 טענה המשיבה כי דין העתירה להידחות, וזאת נוכח החלטת ועדת מאוימים לדחות את בקשת העותר.

4. בדיון בעניינו של העותר בתודש ינואר 2010 התעוררה השאלה בדבר הגורם מוסמך לדון בטענת מאוימות "במובן הרחב", כלומר שלא על רקע של חשדות לשיתוף פעולה עם ישראל.

5. כפי שציינה המשיבה בעבר בהודעות בתיקים שהוגשו בתיק זה, וכך גם בהודעות בתיקים אחרים התלויים ועומדים בפני בית משפט נכבד בעניין זה, לאור מורכבות הסוגיה, הנתח מנכ"ל משרד ראש הממשלה על הקמת צוות בין-משרדי בנושא פלסטינים הטוענים למאוימות שלא בשל חשד לשיתוף פעולה עם ישראל (להלן – הצוות). בראש הצוות עמדה נציגת משרד ראש הממשלה ובצוות השתתפו: נציג משרד המשפטים, נציג משרד החוץ, נציג המועצה לבטחון לאומי, נציג מחלקת הדין הבין-לאומי בפרקליטות הצבאית, נציג מתאם פעולות הממשלה בשטחים (להלן – מתפ"ש), נציג משטרת ישראל ונציג שירות הביטחון הכללי.

6. כעת נבקש לעדכן כי הצוות הגיש את הדוח המסכם את עבודתו. המלצות הצוות המפורטות בדו"ח התקבלו על ידי חברי הצוות פה אחד.

העתק ממכתבו של מנכ"ל משרד ראש הממשלה והעתק הדו"ח המסכם מצורף כנספח.

כך נפנה לתצהירו של אלי"מ אלכסנדר רוזנצווייג, המשמש דמ"ח אג"מ מתפ"ש, המצורף לחודעה זו, בו מצויין כי בכוונת יחידת תאום הפעולות בשטחים לפעול על פי המלצות הצוות.

7. וכך נקבע בהמלצות הצוות בעניין מאוימות באוי"ש על רקע נטייה מינית:

"62. גם בכל הנוגע לטענות בדבר מאוימות על רקע נטייה מינית, הנשטית העובדתית הקיימת מלמדת כי אין בסיס לטענה כזו כטענה כללית, ואין ברשי"פ רדיפה שיטתית על בסיס נטייה מינית. התמונה המתקבלת מן האמור לעיל, היא, כי לפחות בחלק מהמקרים, הבקשה לשהות בישראל מונעת מן הרצון ליהנות מאורח החיים הליברלי יותר במדינת ישראל, ולא מקיומו של איום. במקרים רבים הטוענים למאוימות על-רקע נטייה מינית הם גם בעלי עבר פלילי ואו להם בני זוג בתחומי מדינת ישראל, ויכול להיות כי נתונים אלו משפיעים על רצונם להיכנס לישראל או לשהות בה.

אין במסקנה עובדתית זו כדי לשלול את האפשרות כי במקרה פרטני מסוים יתקיים חשש אמיתי לחייו של אדם, אך לאור הממצאים העובדתיים הכללים בנושא התייחסות הרשי"פ והחברה הפלסטינית להומוסקסואליים ולסביות, לא יהיה נכון להתייחס למקרים נדירים וחריגים כאמור כאל קבוצה נרדפת, והחתייחסות אליהם תעשה במסגרת התייחסות למאוימות על רקע פגיעה בכבוד המשפחה ונסיבות משפחתיות ואישיות אחרות, כמפורט לחל"י.

8. לצד קביעה עקרונית זו, נכתב עוד בדו"ח:

"72. סיכומם של דברים, הצוות מצא כי אין כל הצדקה להקמת מנגנון חדש וממליץ כי במקרים שהם בבחינת מצבי קיצון מעטים ובודדים בהם נטענת טענת מאוימות על רקע פגיעה בכבוד המשפחה ונסיבות משפחתיות ואישיות אחרות – בין אם הטענה נטענת על ידי מי

שמבקש להיכנס לישראל מאיו"ש (ובמקרה זה מגיע
לכתחילה למתאמת הרווחה במתפ"ש) ובין אם הטענה
מועלית על ידי מי שכבר שוהה בישראל שלא כדין (על פי
רוב כאשר נתפס בגין שהיה שלא כדין) – יופנה אותו
פרט להמשך טיפולה הפרקטי של מתאמת הרווחה
במתפ"ש. מתאמת הרווחה תפעל מול הגורמים ברשות
הפלסטינית, גורמים בני"ל הפועלים בשטחי הרשות
וגורמים פרטיים אחרים, בכדי לסייע כמיטב יכולתה,
באמצעות מכלול הכלים העומדים לרשותה, לכך שאותו
פרט יקבל סיוע רווחתי וזאת, ככלל, מחוץ לתחומי מדינת
ישראל" (החדגשה במקור).

9. בנסיבות אלו, פתוחה בפני העותר הדרך לפנות למתאמת הרווחה במתפ"ש.

10. נוכח האמור, תטען המשיבה כי העתירה במתכונתה הנוכחית התיתרה, ודינה להימחק.

היום,

י"ז כסלו תשע"ח

09 דצמבר 2014

רנני שויקה עו"ד
סגן בכיר במרקליטות המדינה

המנהל הכללי
Office of the Director General
مكتب المدير العام

כיג השון תשע"ה
16 נובמבר 2014

לכבוד
עו"ד אסנת מנדל
מנהלת מחלקת הבג"צים

שלום רב,

הודון: סיכום עבודת הצוות הבין-משרדי בנושא פלסטינים הטוענים למאוימות שלא בשל חשד לשיתוף פעולה עם ישראל

סימוכין: מכתבך מיום 18.04.2013; סיכום דיון מיום 20.05.2013

בעקבות פנייתך שבסימוכין ובהמשך לדיון מיום 20.05.2013, הוקם צוות בין-משרדי בהובלת משרד רה"מ לשם גיבוש המלצות בסוגיית פלסטינים הטוענים למאוימות שלא בשל חשד לשיתוף פעולה עם ישראל.

מציב הדו"ח המסכם את עבודת הצוות הבין-משרדי. המלצות הצוות המפורטות בדו"ח התקבלו על-ידי חברי הצוות-פה אחד.

בברכה,
הראל לוקר

העותקים:

עו"ד דינה זילבר, המשנה ליועמי"ש, משרד המשפטים
מר ניסים בן שטרית, מנכ"ל משרד החוץ
מר יורם כהן, ראש שירות הביטחון הכללי
רב ניצב יוחנן דנינו, מפכ"ל משטרת ישראל
אלוף יואב (פולק) מודיכי, מתאם הפעולות בשטחים, צה"ל
אלוף דני עפרוני, הפרקליט הצבאי הראשי, צה"ל
מר יוסי כהן, ראש המל"ל, משרד רה"מ
מר דן להב, מ"מ סמנכ"ל פנים, תכנון ופיתוח

סיכום עבודת הצוות הבינמשרדי בעניין פלסטינים הטוענים למאוימות

שלא בשל חשד לשיתוף פעולה עם ישראל

מבוא

1. בחודש אפריל 2013, פנתה מנהלת מחלקת בג"צים במשרד המשפטים אל מנכ"ל משרד ראש הממשלה וביקשה את סיועו בבחינת הסוגית של פלסטינים, תושבי אזור יהודה ושומרון או רצועת עזה, המבקשים היתרי שהייה בישראל, בשל טענתם כי נשקפת להם סכנת חיים בשטחי הרשות הפלסטינית או שתישקף להם סכנה כזו, שלא על רקע חשד לשיתוף פעולה עם מדינת ישראל (להלן – מאוימים שלא על רקע ביטחוני).

2. בדיון שהתקיים בראשות מנכ"ל משרד ראש הממשלה ביום 20.05.2013 הנחה המנכ"ל על-הקמת צוות בינמשרדי בראשות סמנכ"לית פנים, תכנון ומיתוח במשרד ראש הממשלה בהשתתפות: נציג משרד המשפטים, נציג משרד החוץ, נציג המועצה לביטחון לאומי, נציג מחלקת הדין הבין-לאומי בפרקליטות הצבאית, נציג מתאם פעולות הממשלה בשטחים, נציג משטרת ישראל ונציג שירות הביטחון הכללי (להלן – הצוות).

3. הצוות החל את עבודתו מיד לאחר מינוי נציגי המשרדים והגופים הרלוונטיים וקיים מספר ישיבות בהשתתפות חברי הצוות. מעבר לכך קבל הצוות לידיו מידע ותווים בנוגע לסוגית שעל הפרק מן הגורמים הרלוונטיים, ובראשם גורמי המינהל האזרחי ומתאם פעולות הממשלה בשטחים, וכן קיבל התייחסויות מילמיה במענה לשאלות שעלי במהלך עבודתו.

4. פגישתו הראשונה של הצוות עסקה במיפוי מקיף שהציגו נציגות משרד המשפטים, בעניין העתירות התלויות ועומדות לפני בית המשפט העליון, תוך סיווג לפי טענות העותרים: טענות בדבר מאוימות בשל נטייה מינית, חילול כבוד המשפחה, מעורבות בפלילים ומכירת ירקקות. כפי שיפורט בהרחבה בתמשך, במהלך עבודת הצוות נמצא כי טענות ביחס למאוימות בשל מכירת ירקקות ליהודים נדונות בוועדת המאוימים במפקדת התאום והקישור, במסגרת הטיפול במאוימות על רקע בטחוני, ולפיכך נושא זה אינו בגדר עבודת הצוות הנדון.

5. בתום הדיון הראשון, סוכם, כי באחריות משרד רה"מ לפנות לשירות הביטחון הכללי בבקשת מידע; באחריות נציג מתפ"ש להציג נתונים לגבי פעילות גורמים ברשות הפלסטינית בכל הקשור לטיפול, מעקב ושמירה אחר הטוענים למאוימות; ובאחריות נציג המשטרה להשיג מידע בודון זה מגורמים ברשות הפלסטינית.

6. לאור ההנחיה, פנה משרד ראש הממשלה באופן רשמי לראש שירות הביטחון הכללי ביום 21.07.2013, בבקשה לקבלת מידע בעניין מאוימים שלא על רקע חשד לשיתוף פעולה. לאחר

בלמ"ס

כשבוע, התקבלה תשובה, כי אין בידי שירות הביטחון הכללי בסיס נתונים שיכול לתת מענה לבקשת המשרד בעניין מאוימים שלא על רקע חשד לשיתוף פעולה. במפגש השני של הצוות הציג נציג המתפיש לפני הצוות בעל פה את הנתונים שרוכזו על ידו בנושא, והתבקש לערוך בדיקות משלמות ולהעביר חוות דעת כתובה.

7. ביום 05.11.2013 העבירה משטרת ישראל חוות דעת, לאחר שהנשא נבחן מול הגורמים הרלוונטיים במחוז ש"י ומול המקבילים להם ברשות הפלסטינית. בנוסף, רמ"ח אג"מ ותיאום במתפיש העביר סקירה בכתב מיום 06.11.2013, אשר כללה פירוט נרחב על פעילות הרשות הפלסטינית באוי"ש, בכל הקשור לטיפול, מעקב ושמירה אחר הטוענים למאוימות מסיבות שונות. הסקירה מנתבסת על חומרים ודו"חות גלויים וכן גם על שיחות שבוצעו מול גורמים שונים הנגישים לסוגיה זו. בנוסף, הוכנה על ידי מחלקת הדין הבין-לאומי בפרקליטות הצבאית סקירה מקיפה ביחס לתשתית המשפטית הרלוונטית. חומרים אלו כולם עמדו לרשות הצוות קודם גיבוש דו"ח זה.

8. השלמות לסקירת המתפיש, שהתבקשו על ידי הצוות, נשלחו ע"י רמ"ח אג"מ במתפיש במכתבו מיום 25.12.2013.

9. על בסיס מכלול העובדות שהוצגו בפניו, גובשו המלצות הצוות, המובאות להלן:

המסגרת המשפטית

10. הסוגיה הנדונה מחייבת הידרשות לשאלה המשפטית בדבר חובותיה של מדינת ישראל כלפי פלסטינים, תושבי אזור יהודה ושומרון (להלן – אוי"ש) או רצועת עזה, אשר טוענים כי נשקפת סכנה לחייהם מסיבות שאינן נוגעות לחשד לשיתוף פעולה עם רשויות הביטחון של מדינת ישראל, קבני – סיבות הכוללות טענות למאוימות על רקע נטייה מינית, חילול כבוד המשפחה, ונסיבות של מעורבות בפלילים. שאלות אלו עולות אגב מספר הליכים התלויים ועומדים בפני בית המשפט העליון. פירוט הליכים אלו מצורף כנספח א'.

11. הסוגיה נחלקת לשני מצבים עובדתיים בסיסיים:

א. בראשון, מדובר בפלסטינים המצויים מחוץ לשטחה של מדינת ישראל ועל כן השאלה המשפטית היא האם מוטלת על מדינת ישראל חובה לאפשר את בנייתם והמשך שהייתם בשטחה.

ב. בשני, מדובר על פלסטינים השוהים כבר בישראל – בין כדין ובין שלא כדין – ובמקרה זה

השאלה המשפטית היא האם חל איסור על החקתם לאוי"ש או להצעת עזרה.

אמנת הפליטים ושאלת החלוצה על פלסטינים

12. אמנת הפליטים מתירה מלהרפליט, מתן זכויות רמתן החובות המוטלות על המדינות החתומות על האמנה, בנוראני לפי את המדינה חובתה של מדינת ישראל להגדירה מעקרונן או החלוצה ביחס לפלסטינים הנמצאים בישראל הסוגים למאומרו על רקע נטיה מינית, חילול כבוד המשפחה, פגיעות פליליות וכיוצא באלו טענות, ראשית יש לבחון את שאלת עצם תחולת האמנה על פלסטינים באשר הם.

13. שאלת היקף תחולתה של אמנת הפליטים מוסדרת בסעיף 1(D) לאמנה במסגרתו נקבע כי ככלל, פליטים בחודרתם האמנה יהיו זכאים לקבלת סיוע ממצבות האו"ם לפליטים (UNHCR). סיוע כאמור לא יינתן לפליטים המקבלים סיוע מסופות או ארגון או"ם אחרים וזו לשון הסעיף:

אמנה זו לא תחול על בני אדם המקבלים כיום הגנה או סיוע מארגונים או ממוסדות של האומות המאוחדות, חוץ מהנציב העליון לענייני פליטים מטעם ארגון האומות המאוחדות. פסקנ ההגנה או הסיוע האמורים, מאוגן סגבה שהוא, ומצבם של בני אדם אלה לא בא על תוקנו השלם לפי ההחלטות המתאימות שנתקבלו בעצרת האומות המאוחדות, והיו אנשים אלה זכאים ממילא להגנת האמנה זו.

14. הארגון היחיד המעניק הגנה או סיוע כאמור בסעיף 1(D) לאמנה, הינו סוכנות הסעד והתעסוקה

בעולם שלגביה קיים הסדר ייחודי החורג מהמנדט של ה-UNHCR הינה אוכלוסיית הפלסטינים המקבלת סיוע מאו"ם.

15. גם נציבות האו"ם לפליטים מתייחסת להעדר תחולתה של אמנת הפליטים על פלסטינים המקבלים סיוע מאו"ם.

¹ מדינת ישראל הינה צד לאמנה זו, לאחר שחתמה עליה בשנת 1951 ואשררה אותה בשנת 1954 ואשררה את הפרוטוקול בשנת 1968. נציין כי סעיף 1 מגביל את התחולה הטמפוראלית (temporal) של האמנה לפליטים כתוצאה מאירועים שקרו לפני ה-1.1.1951 וב-1967 וכנס לתוקף פרוטוקול לאמנה אשר מטרתו חמיקנית הייתה לבטל הנבלת זמן זו.
² תחילה נבקש להבהיר כי המושג "פליטים פלסטינים" איננו נובע מהגדרת פלסטינים כפליטים במסגרת אמנת הפליטים. מקובל להשתמש במושג "פליטים פלסטינים" כדי להתייחס לפלסטינים שעזבו את שטח "פלסטינה" ב-1948 או ב-1967 ושדורשים כיום לחזור לשטח זה מכוח "זכות השיבה".
³ האמנה בדבר מעמדם של פליטים, 1951.
⁴ UNRWA, The United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East

"The Convention also does not apply to those refugees who benefit from the protection or assistance of a United Nations agency other than UNHCR, such as refugees from Palestine who fall under the auspices of the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA)."⁵

16. עמדתה של מדינת ישראל, כפי שהוצגה אף לאחרונה בפני בית המשפט העליון במסגרת בג"ץ 9482/11 פלוני נ' מדינת ישראל, וכן בהליכים נוספים המתנהלים בפני בית המשפט העליון ובפורומים נוספים היא שהאמנה אינה חלה על פלסטינים.

עיקרון אי ההחזרה

17. זהו כלל הברזל של דיני הפליטות, שלפיו למדינה אסור לגרש מתחומה אדם למקום בו יהיו חייו או חירותו⁶ נתונים בסכנה. חשיבותו של העיקרון בכך שקיומו הנאות מהווה תנאי מקדים הכרחי לקיומה של הגנה אפקטיבית על פליטים ומבקשי מקלט, ואולם אין הוא מוגבל אך ל"פליטים", כהגדרתם באמנה והוא חל על כל סמכות שלטונית שעניינה גירוש אדם מישראל.

18. עקרון זה עוגן אף בפסיקותו של בית המשפט העליון, כאשר פסק הדין המנחה ניתן בעניין אל טאיי⁷, שם נקבע כי "אף בהפעלה של סמכות הגירוש יש לקחת בחשבון את חייו של הפרט ואת חירותו. מנישכנס לישראל נשנתה בה שלא כדון אינו זכאי להישאר בישראל, אך הוא זכאי לכך כי

חייו לא יהיו בסכנה – לא בישראל ולא בארץ היעד שאליה יגורש. על-כן, אין לגרש אדם מישראל למקום שבו נשקפת סכנה לחייו או לחירותו. כל סמכות שלטונית – לרבות סמכות הגירוש על-פי חוק הכניסה לישראל – צריכה להיות מופעלת על בסיס ההכרה "בערך האדם, בקדושת חייו (בהיותו בן-חורין..." (סעיף 1 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו). זהו העיקרון הגדול של ה- non-refoulement לפיו אין לגרש אדם למקום שבו יועמדו חייו או חירותו בסכנה".

19. ההבחנה בין עיקרון אי ההחזרה להכרה באדם כ"פליט" – יש להדגיש שתחולתו של עיקרון אי ההחזרה אינו גורר חובה להעניק מעמד כלשהו בישראל, ובוודאי שלא את החובה להכיר באותו אדם כפליט. כל שעיקרון אי ההחזרה קובע הוא את האיסור להרחיק אדם אל מקום בו נשקפת לו סכנה ממשית כאמור לעיל.

⁵ Convention and protocol relating to the status of refugees. Introductory Note available at: <http://www.unhcr.org/3b66c2aa10.pdf>

⁶ יצוין, שאין משמעות הדבר שהרחקה שנועדה לשם העמדה לדין המעמידה את אותו אדם בפני סיכון למעצר או נאסר יהיו מניעה לאי החזרתו של אדם, אך ייתכנו מקרים כהם תנאי הכליאה הצפויים או היעדר כל פרופורציה בין העבירה לבין העונש יהוות מניעה לכך.

⁷ בג"ץ 4702/94 אל טאיי נ' שר הפנים, פ"ד מט(3) 843

העיקרון והאמנה נגד עינויים

20. עיקרון אי ההחזרה מעורר גם באמנה נגד עינויים⁸, אשר קובעת כי מדינת חברה לא תגרש, תחזיר או תסגיר אדם למדינה אחרת, מקום שקיים סכוד מתורגל להאמין כי הוא יתרוכס בסכנת העמדה בפני עינויים.

בהקשר זה קיימות חששות רבה להגדרת "עינויים" באמנה.

סמכויות הרשות הפלסטינית בתחום הרווחה והאכיפה הפלילית

21. חשוב לצרף כי בהסכם הביניים הישראלי-פלסטיני בעניין הגדה המערבית והצפונה (נחתם בווינה, 28.09.1995), הועברה האחריות הפלסטינית ביקום פלסטינים, ועימה גם הסמכות הפלסטינית, במגוון רחב של תחומי חלים, בכפוף לתרגום שאינם מעניינו מאן (ראו סעיף XVII להסכם הביניים) כך יאופי ספציפי, הקלוניטי לנשיא עיסוקה, הועברה לצד הפלסטיני להסכם הביניים הסמכות בכל הנוגע לענייני רחצה לכלל האוכלוסייה הפלסטינית (ראו נספח III להסכם פרטוקול בנושא עינויים אורחיים, נוספת I, סעיף 36), וכן הסמכות להעמיד לדין פלסטינים שבוצעו עבירות פליליות פנימי פלסטינים אחרים או נספח IV להסכם פרטוקול בנושא עינויים משפטיים, סעיף (1), סמכויות אלו מבטאות את האחריות המוטלת על הרשות הפלסטינית בנושאים האמורים, קרי בתחום הרווחה והאכיפה הפלילית, שהם "תמונת ראי" לטיוול בסלון הנשקף לפלוגי ממצב חברתי.

לא לומר להזכיר כאן את מחויבותם הפלילית של הרשות הפלסטינית לנקיטת אמצעים לאכיפת החוק כנדרש בכלל החקיקה שנתת אחריותה וראו למשל סעיף (4) להסכם הביניים¹⁰.

פלסטינו השוהה באו"ש או בעזה ומבקש שהיפוס לישראל

22. למרות שבה אינו המקרה השכיח¹¹, דיון גם בשאלת חובותיה של מדינת ישראל כלפי פלסטינו אשר שוהה באו"ש או ברצועת עזה, במקרה זה כמובן שעיקרון אי ההחזרה כלל אינו רלוונטי.

⁸ ישראל חתמה על האמנה נגד עינויים בשנת 1986 ואשררה אותה בשנת 1991.

⁹ האמנה קובעת ש"עינויים" הם מעשה שגורם כאב או סבל, פיזי או מנטאלי, ונעשה בכונה, על מנת להשיג מהאדם או מאדם שלישי אינפורמציה או הודאה, או על מנת לחנניש אותו או אדם שלישי על מעשה שעשה או נחשד שעשה, או לאיים עליו מסיבה שמבוססת על כל סוג של אפליה, כאשר המעשה נגדם, ניזום, או נתמך על ידי גוף ציבורי רשמי או אדם שפועל בכובעו הרשמי, למעט כאב או סבל שנובעו רק מסנקציה חוקית.

¹⁰ כאמור לעיל, עמדת מדינת ישראל היא כי אמנת הפליטים אינה חלה על פלסטינים לאור הוראת סעיף (D)1 לאמנה. מבלי לגרוע מכך, בכל מקרה כניסה לגדרי האמנה מותנית בקיומה של רדיפה על יסוד אחד מחמשת העילות הקבועות באמנה (גזע, דת, אורחות, השתייכות לקבוצה חברתית מסוימת או להשקפה פוליטית מסוימת), ומעבר לכך הדבר מותנה בכך שאותו אדם ייגע יכול להזיק עצמו להגנת מדינתו.

¹¹ הדברים עולים גם מהנסיבות העובדתיות בעתירות התלויות ועומדות.

23. נקודת המוצא לסוגיה זו הינה כי למדינה סמכות רחבה ושקול דעת נרחב לקבוע מי ייכנס לתחומה. זאת, לאור עקרון ריבונותה של המדינה על שטחה המתווה אף הוא כלל של המשפט הבין-לאומי המתיר למדינות ריבוניות את הסמכות תבלעדית להחליט האם להתיר לזרים להיכנס לשטחן הריבוני. עקרון זה הוא אחד מאבני היסוד של המערכת הבין-לאומית המודרנית, על בסיס הנחת יסוד זו, נתייחס באופן קונקרטי לפלסטוניים השוחים ברצועת עזה ואיווש, תוך הבחנה ביניהם לאור השינוי העובדתי והמשפטי המחוזתי הנוגע להם.

ביחס לרצועת עזה – שטח זה כבר אינו נתון לתפיסה לוחמתית¹², והמשפט הבין-לאומי ההומניטארי אינו מטיל על ישראל כל חובה להתיר את כניסתם לישראל של תושבי עזה הטוענים למאוזמות, כפי שתוארה לעיל.

ביחס לאיווש – סוגיה זו מורכבת יותר. אוור זה נתון לתפיסה לוחמתית, אולם הסמכות הפרסונאלית בנוגע לתושבי הרשיים הועברה לרשיים במסגרת הסכמי הביניים, כפי שפורט לעיל.

24. נשאלת השאלה, האם סרוב להתיר כניסתם של מי-שטוענים למאוזמות שלא על רקע חשד לשיתוף פעולה עם ישראל, בהיתוך המצב המשפטי ביחס לשטחי איווש, מטילה חובה על המפקד הצבאי להתיר את כניסתם לישראל של פלסטוניים תושבי איווש. שאלה זו תלויה במידה רבה במצב העובדתי בתחומי איווש ובהכרעות מדיניות, והכל בשים לב כמובן לנקודת המוצא לפיה האחריות בנושאים אלו מוטלת על הרשות הפלסטונית. עבודת הצוות התמקדה בעיקרה בבחינת המצב העובדתי הרלוונטי לעניין זה, כפי שיפורט בהרחבה להלן.

שאלת הסמכות לטפל בבקשות כניסה לישראל לפי הדין הישראלי

25. כאשר עומדות על הפרק בקשה של פלסטוני להיכנס לישראל, יש להידרש לשאלת הסמכות להתיר את כניסתו. בהתאם למצב החוקי הנתון, העילות מכוחן ניתן להתיר את כניסתו של פלסטוני לשטחה של מדינת ישראל או להעניק לו מעמד בה מתחומות במסגרת חוק האזרחות והכניסה לישראל (חוראת-שעה), התשס"ג-2003 (להלן – החוק).

26. יצוין, שסמכותו של המפקד הצבאי באיווש לאפשר את כניסתם של פלסטוניים לישראל נובעת למעשה משתי סמכויות מקבילות: הראשונה נובעת מתחיקת הביטחון, שבמסגרתה שטח איווש מוגדר כשטח צבאי סגור שהיציאה ממנו טעונה היתר, כאשר בהתאם לצו הכניסה לישראל (פטור תושבי יהודה ושומרון, רצועת עזה וצפון סיני, מרכז סיני, מרחב שלמה ורמת הגולן), התשכ"ח-1968, אשר חוקק מכוח סעיף 17 לחוק הכניסה לישראל, ככל שניתן היתר יציאה פרטני לפי תחיקת הביטחון, הרי שזה אף פוטר את אותו פלסטוני מהצורך בקבלת אשרה ורישיון לשיבת מעבר או ביקור לפי חוק הכניסה לישראל; השנייה נובעת באופן ישיר מהסמכתו במסגרת החקיקה הישראלית (כמפורט להלן)¹³.

¹² בני"ץ 9132/07 אלבסיווי ג' ראש המשלה, תק-על 112008 (1)1213.

¹³ לשם שלמות התמונה יצוין, כי ביחס לרצועת עזה הסמכויות הרלוונטיות ניוזנות באופן מלא מן הדין הישראלי. גם כאן, סמכות זו נובעת ממקור כפול. הורמים האמנויים על הטיפול בבקשות אלו נמתיק עזה הוסמכו על-ידי שר הפנים הן מכוח צו

27. כתוצאה מכך, הטיפול בפלסטינים הטוענים להיותם מאוימים שלא על רקע בטחוני או שתייפ עם רשויות ישראליות והמבקשים להיכנס לישראל או לקבל מעמד בה, צריך להיעשות במסגרת התשתית המשפטית הקיימת, בין היתר בהתאם לסעיף 33 לחוק.

28. סעיף 33 לחוק מעניק למפקד האזור (אשר אצל את סמכותו לגורמים שונים) סמכות לתת היתרי שהייה לתושבי האזור למטרת טיפול דפואי (סעיף 33ב(1)), עבודה בישראל (סעיף 33ב(2)) או למטרה זמנית באמצעות מתן היתרים זמניים, לתקופה של עד ששה חודשים במצטבר (סעיף 33ב(3)). סמכות אחרונה זו – הנוגע למטרה זמנית – היא על פניו המסגרת הרלוונטית לעניינו, וההיתרים מכוחה מוגבלים לששה חודשים במצטבר.

במאמר מוסגר יצוין כי לוועדת המאוימים, יש סמכות להחליט על הנפקת היתרי שהיה בישראל, ולהאריכם מעת לעת מכח הוראות החוק, אולם הוראה זו אינה רלוונטית לעבודת הצוות, העוסק בהגדרת, במאוימים שלא על רקע ביטחוני.

נוסף על האמור, לצד הליך ההרחקה מישראל, רלוונטי לעניינו גם הליך ההוצאה מישראל של תושבים פלסטיניים שעוגן מפורשות בסעיף 13 לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, לאחר חתימת הסכם הביניים הישראלי-פלסטיני, במסגרתו מוסמד קצין משטרה או ממונה בזקורת הגבולות לצוות על הוצאתו של פלסטיני מישראל, בכפוף להליך של שימוע.

29. לשם שלמות התמונה יצוין כי בחוק מוקנות סמכויות גם לשר הפנים, אך ככלל אין בהן לסייע בענייניו. ראשית, לצד סמכותה של ועדת המאוימים וסמכותו של מפקד האזור לתת היתרי שהיה לפלסטינים, שר הפנים מוסמד להעניק אזרחות או ליתן רישיון לישיבה בישראל, בכפוף להוראות החוק.

כמו כן, שר הפנים מוסמד להעניק רישיון לישיבה ארעית בישראל לתושב אזור או לאשר בקשה למתן היתר לשהייה בישראל בידי מפקד האזור לתושב כאמור, מטעמים הומניטאריים מיוחדים, בהמלצת ועדה מקצועית שמינה שר הפנים לעניין זה, אולם זאת בתנאי שלמבקש יש בן משפחה ששוהה כדיון בישראל (סעיף 1א3 לחוק). מכוח סעיף זה הוקמה הוועדה המקצועית לפי החוק, אולם תנאי להגשת בקשה לוועדה הינו כי לפונה יהיה בן משפחה השוהה כדיון בישראל. תנאי זה מונע טיפול בטוענים למאוימות שלא על רקע בטחוני להם אין בני משפחה בישראל. כמו כן, שיקוליה של הוועדה מתמקדים בהיבטים הומניטאריים הייחודיים הנובעים בין היתר, מאיחוד משפחות, ואינם מתמקדים בשאלת טענות המאוימות שלא על רקע ביטחוני.

הכניסה לישראל (פטור תושבי רצועת עזה), תשס"ה – 2005, כאשר היתר שניתן מכוח הסמכה זו מטר מן הצורך בקבלת אשרה ורישיון לישיבת מעבר או ניקוד והן מכוח החוק עצמו (ראו הודעת מפקד האזור) מכל מקום, כאמור לעיל. המשפט הבין-לאומי אינו מטיל על ישראל חובה כלשהי ביחס להתרת בניסת תושבי רצועת עזה מהרצועה לתחומי ישראל.

התשתית העובדתית – שאלת המאוימות שלא על רקע ביטחוני בשטחי הרשות הפלסטינית

30. בחוות דעת משטרת ישראל מיום 05.11.2013 צוין כי "לגורמי השטח לא מוכרת תופעה של פגיעה על רקע של נטייה מינית. הגורם המקביל ברשות הפלסטינית הבהיר, כי הרשות הפלסטינית מספקת הגנה מפני פגיעות מסוג זה, וכי להערכתו מדובר בתירוצים לא עניינים של אותם גורמים לשם קבלת אנשורי שהייה בישראל. כמו כן נמסר על ידו, כי הרשות הפלסטינית מטפלת במקרים של פגיעה על רקע כבוד המשפחה, וקיימים מנגנונים לשמירה על ביטחון הנפגעות מאירועים מסוג זה."

31. על פי המידע שנמסר לחברי הצוות ממתאם פעולות הממשלה בשטחים, שהובא בהרחבה בסקירת הענף לעניינים פלסטינים במנהל האזרחי באיו"ש מטעמו¹⁴, על בסיס המידע המצוי בידיהם, באיו"ש לא מתבצעות רדיפת-שיטתית-מטעם-הרשות-הפלסטינית של פלסטינים-המשתייכים לקבוצות הנמצאות ב"שוליה" של החברה הפלסטינית. עם זאת, בחברה מסורתית זו, בהחלט מוכרים מקרים של פגיעה אישית, על רקע מאפייני התנהגות שונים או חריגים, הפוגעים ב"אודח החיים המסורתי", ונכון הדבר בעיקר בכל הנוגע ל"חילול כבוד המשפחה". מכיוון שהבחינה העובדתית עומדת בלב העניין, נפרט הדברים בהרחבה.

טענות בדבר מאוימות על רקע נטייה מינית

32. תופעת ההומוסקסואלים וחלסביות היא תופעה מוכרת בחברה הפלסטינית, ואף שאינה נתפשת כלגיטימית באופן מובהק, היא אינה נחשבת, על פי רוב, פגיעה במשפחה. לקהילה או באי"ש אף שהתופעה נתפסת כ"מנוחה" באיו"ש, לא ננקטות בגינה סנקציות משפטיות; חברי הקהילה אינם נרדפים בשל זהותם המינית ולא נשקפת סכנה ממשית ומיידית לחייהם, במיוחד כל עוד התנהגותם אינה מוחצנת.

33. ויובהר, ברש"פ קיום יחסי מין בין בני אותו מין, המתבצע בהסכמה בין אנשים שגילם 15 שנים ומעלה, אינו בלתי חוקי. רשויות החוק אינן מגנות או פועלות כנגד קהילה זו, אף כי לכאורה המנהג נתפס כפסול בחברה הפלסטינית הן מבחינת הנורמות המקובלות והן מבחינה דתית. עם זאת, יש לציין כי החצנתם של יחסים אלו, במיוחד בפומבי, אינה מקובלת ויכולה לעורר תקיפה משטרתית. ויובהר, כי אין חוק האוסר קיום מערכת יחסים כאמור ובדי"כ מקרים של החצנת היחסים, שזכו לפומביות, מסתיימים בפיזורם ובאזהרה לבל יחזרו על מעשיהם בפומבי.

¹⁴ הסקירה המלאה, מיום 06.11.2013 והשלמה לה מיום 25.12.2013. מסווגות; הפירוט העובדתי נשען על המידע העולה מהן, שאינו מסווג, אלא אם צוין במפורש כי נמסר מגורם אחר.

למעלה מן הצורך יצוין, כי בית הדין האירופי לצדק הבהיר לאחרונה, כי חקיקה כנגד הומוסקסואלים אינה מבטלת כשלעצמה את קיומה של רדיפה, ויש לחזיקה אכיפה בפועל של החקיקה כדי לבטל את קיומה של רדיפה¹⁵.

34. גורמים מקצועיים פלסטיניים מסרו כי במהלך העשור האחרון נתקלו במקרים ספורים של משפחות שפנו לטיפול, על מנת לסווג לילדיהם חברי חקחילה "להתגבר על התופעה" אך לא נתקלו ברדיפה או התעמרות ולא מוכרים להם מקרי רצח או העמדה לדין בגין עניין זה.

בהקשר זה יצוין, כי ישנם גם דיווחים על כך שברמאללה קיימים מרכזי שיקום להומוסקסואלים ולסביות, מבוגרים וקטינים, וטיפול מתמקד ב"שיקום" נפשי וגופני ע"י צוות מומחים המלווה אותם במהלך שהותם במרכז במטרה לנסות ולאפשר להם להשתלב בחברה.

35. אתר "אלקוסי" (הקשת¹⁶), הפועל למען חקחילה החמו-לסבית הפלסטינית, מתאר מצב שלפיו נתקלים חברי חקחילה באפליה ובנידוי חברתי ולעיתים נדירות באלימות פיזית; עם זאת, רבים מן המשתתפים לקחילה מנהלים חיים רגילים, ואף גלויים, לעיתים בסגנון המערבי המוכר, ולעיתים באופן המותאם יותר לאורח החיים המסורתי. החיים בגלוי אינם בהכרח כוללים תשיפה פומבית וכללית של חטייה מינית, כי אם חשיפתה בפני קומץ חברים ובני משפחה. עוד מציין האתר, כי על אף שלא קיימים חוקים נגד פעילות הומו-לסבית, הרי שהבעיות בהן נתקלים חברי חקחילה עשויות לנבוע מנסיבות תרבותיות וחברתיות, ולעיתים נעשה שימוש ב"בחוקי הצניעות", כנגד פעילות מינית בין בני אותו המין.

36. סיכומו של עניין זה, ממכלול הנתונים שהוצגו לצוות עולה כי אין בסיס עובדתי לטענה לפיה הומוסקסואליים ולסביות חשופים לרדיפה וקיים חשש לחייהם. הרושם המתקבל הוא, כי רוב הבקשות המוגשות מטעם זה על ידי פלסטינים השהים בישראל נובעות מרצונם ליהנות מאורח החיים הליברלי יותר במדינת ישראל. בהקשר זה חשוב לציין גם, כי במרבית העתירות התלויות ועומדות של פלסטינים הטוענים לרדיפה בשל נטייה מינית, העותרים הם בעלי עבר פלילי. בחלק מן המקרים, המבקשים גם חיים בזוגיות עם אזרחים ישראלים, נראה כי זהו המניע מרכזי לבקשותיהם.

אין במסקנה עובדתית זו כדי לשלול את האפשרות כי במקרה פרטני מסוים, יתקיים חשש אמיתי, ואז ממשי לחייו של אדם, אך לאור הממצאים העובדתיים הכלליים בנושא התייחסות הרשי"פ והחברה הפלסטינית לפלסטינים הומוסקסואליים ולסביות, לא יהיה נכון להתייחס למקרים נדירים וחריגים כאמור כאל תופעה כללית המבטלת קיומה של רדיפה לקבוצה כולה, וההתייחסות אליהם תעשה במסגרת ההתייחסות למאוימות על רקע פגיעה בכבוד משפחה ונסיבות משפחתיות ואישיות אחרות, כמפורט להלן.

¹⁵ Minister voor Immigratie Asiel v. X, Y and Z (2013) EUECJ Case C-199/12 to C-201/12 (Nov 7, 2013)

¹⁶ www.alqaws.org

טענות למאוימות בגין עיסוק במלילים

37. כאמור לעיל, בהסכם הביניים הישראלי-פלסטיני בעניין הגדה המערבית ורצועת עזה הועברה האחריות הפרסונאלית ביחס לפלסטינים, ועימה גם הסמכות הפרסונאלית, במגוון רחב של תחומי חיים, ובכלל זה הסמכות להעמיד לדין פלסטינים שביצעו עבירות פליליות כנגד פלסטינים אחרים.

38. הטיפול ברשי"פ בעניין עבירות פליליות מתבצע על פי מערכת חוקים ומערכת האכיפה של הרשי"פ, המסדירה את העמדתם לדין של פלסטינים החשודים בעבירות פליליות, על פי הדין המקומי העבריינים עשויים להיתקל בהסתייגות חברתית מסוימת, אך אינם נדחים לגמרי מן החברה.

בהיעדר מידע מבוסס אודות רדיפה ומאוימות לחיים על רקע זה, אין גם כל עילה להתערב במערכת השלטונית המשפטית הפלסטינית הקיימת בהקשר האמור.

טענות למאוימות על רקע פגיעה בכבוד המשפחה ונסיבות משפחתיות ואישיות אחרות

39. המונח "כבוד המשפחה", ככלל, מתייחס לכבודו של המשפחה כיחידה פטריארכלית. קיומו של "הכבוד" מבוטא קיומה של שליטה גבוהה, ופגיעה בכבוד פירושה ערעור על שליטה זו. השליטה מתאפשרת באמצעות הפעלתו של קודקס חוקים שחל בעיקר על נשים וקובע את התנהגותן, פעילותן, רצונותיהן ואף את מחשבותיהן. צורת התנהגות זו נכרכה בעבר רק בהתנהגות המינית של האישה, אלא שהיום לאור השינויים העוברים על החברה הערבית בכלל והחברה הפלסטינית בפרט, ופוקדים את המבנה המשפחתי, מתרחב מושג זה וכולל צורות התנהגות אחרות וחדשות הנתפשות כמאיימות על השליטה הגברית.¹⁷

מעמדן המשפטי של הנשים הפלסטיניות

40. בשנים האחרונות גוברת המודעות, הן מצד החברה הפלסטינית, הן מצדה של מערכת השלטון, לצורך לשנות דפוסי חשיבה, מנהגים וחוקים במטרה לחביל לשוויון חברתי, המהווה חלק בלתי נפרד מן התהליך של בניית חברה מודרנית. בעקבות לרץ של ארגונים בינלאומיים וארגוני נשים, החל שינוי חוקתי משפטי, ביחסם של מוסדות הרשי"פ לנשים, ובתוך כך לקבוצות נשים מוחלשות. במסגרת שינוי זה הוקם מקלט לנשים בבית לחם (בנוסף למקלט הפועל בשכם) וחל שינוי בגישת מערכת המשפט לרצח על רקע חילול כבוד המשפחה ומקרי אלימות במשפחה.

¹⁷ שרה סקופי "חקיקה הלכתית במבחן המציאות המשתנה – רצח על רקע חילול כבוד המשפחה" שיח ונושפט 1, 3 (2009).

41. ברשות הפלסטינית החלו להישמע קולות מן הממשל, חברי ארגוני נשים וכן עיתונאים, המתנגדים לרצח בשם חילול כבוד המשפחה. מנכ"ל משרד ההסברה ברשות הפלסטינית כתב כי "צריך לצלצל בפעמוני האזעקה ולהכריע בנושא הפשעים של חילול כבוד המשפחה. יש להתייחס אליהם כאל פשע כפול שמבצעו צריכם להעניש במלוא החומרת. דבר זה מחייב מיד לחוקק חוק עונשין שיכלול סעיפים המענישים את מבצעי פשעי "חכבוד", באופן ישיר. הצעד הנוסף שיש לנקוט הוא לנהל מסע הסברה נרחב באמצעות בתי הספר, האוניברסיטאות, המסגדים ואמצעי התקשורת, כדי ליידע את כולם בחומרתן של עבירות תקיפה מינית בכלל, ואלה המתבצעות ע"י קרוב משפחה בפרט".¹⁸

42. אולם, על אף הוד התקשורת הנרחב שנשמע בנושא זה, כמו גם בנושא זכויות אדם בכלל, ולמרות הנטייה הפוליטית של הנהגת הרשי"פ לקשר בין מימוש היעדים הפלסטיניים הלאומיים לבין שוויון מגדרי ושוויון זכויות, והדחיפה המתמדת של הנושא מצד ארגוני נשים, ההתקדמות בשטח היא איטית.

43. כך, אלימות כלפי נשים עדיין נתפסת, על פי רוב, כעניין משפחתי ופרטי, דבר הבא לידי ביטוי גם בחקיקה. על פי דיווחים של ארגוני נשים וחאויים, אלימות במשפחה ובקהילה אינה זוכה למענה ראוי במסגרת החוק, ואינה מקבלת תמיד טיפול הולם על ידי המוסדות הרשמיים הרלוונטיים, ובהם המשטרה ומערכת המשפט. גם כאשר קיימים חוקים רלוונטיים לעניין, אילוצים תרבותיים ודתיים, הנוגעים לשימור המעמד הפטריארכלי של הגבר, או מנהגים שבטיים, מקשים על יישום. למרות תהליכים מתמשכים שתכליתם להביא לשינוי בנושא, הרשות אינה מצליחה ליישם במלואם את חוקיה במסגרות השבטיות והמסורתיות ומותירה בכך את פתרון הסכסוכים המקומיים והמשפחתיים, כולל מקרי אלימות קשים, בידי גורמים מסורתיים ודתיים, באופן המקשה על יישום שלטון החוק והשוויון בפני החוק.

44. קיים מתח תמידי, בין החוק השבטי והמסורתי, לבין החוק הרשמי של הרשי"פ. פעמים רבות, על רקע השמרנות החברתית, משלים החוק החמולתי את מערכת המשפט הרשמית. כך לצד מוסדות המשפט הרשמיים, פועלות "ועדות פיוס", שבראשן עומדים נכבדים וראשי חמולות מקומיים העוסקים בהסדרת מערכות היחסים כדי למנוע את התרחבותה של שפיכות הדמים.

45. בנסיבות הקיימות, חקיקת חוקים חדשים לטיפול בנושא זה היא סבוכה וקשה. עם זאת, קיימת מודעות גוברת והולכת בדבר הצורך לקדם רפורמות משפטיות מקיפות שיעניקו שוויון מגדרי, הגם שהתהליך, כפי כבר צוין, הוא איטי. אחד השינויים הבולטים שחלו בשנים האחרונות במערכת המשפט הפלסטינית, הוא ביטולם של הצווים, שאפשרו את הקלת עונשם של אלו, אשר ביצעו רצח על רקע כבוד המשפחה, וזאת בחודש מאי 2011, ע"י נ"ר הרשי"פ, אבו מאזן.

היקפם של פשעי רצח נשים על רקע חילול כבוד המשפחה

46. מספר אירועי הרצח על רקע חילול כבוד המשפחה אינו חד משמעי שכן חלק מהמקרים מסווגים על ידי גורמי הרשות הפלסטינית תחת הגדרות אחרות.

¹⁸ שם, בעמ' 11-13.

מנתוני המשטרה הפלסטינית עולה כי בין השנים 2000-2005 התרחשו 46 אירועים של רצח על רקע חילול כבוד המשפחה, כאשר 12 מקרים מתוכם אירעו בשנת 2005. לעומת זאת, ארגוני נשים פלסטיניים מציינים בדוחותיהם כי בשנת 2005 בלבד אירעו 27 אירועי רצח על רקע זה. בשנת 2008 הייתה עליה בנתונים ודווחו 19 מקרי רצח באירועי ובדצועת עזה. בשנת 2009 דווח על 26 מקרים של ניסיונות לרצח נשים.

על פי נתונים אחרים, מדי שנה מתרחשים כ- 60-50 מקרי רצח נשים אשר חרגו בהתנהגותן מן הנורמות החברתיות המסורתיות הפלסטיניות. עם זאת, לא כל המקרים מדווחים ומטופלים ע"י המשטרה הפלסטינית וחלקם "מטויחים".

מדיניות הרשות הפלסטינית במקרים של מאוימות על רקע חילול המשפחה

47. מדיניותה של הרשי"פ כיום היא לתת סיוע חשאי ושקט במקרים של מאוימות על רקע חילול כבוד המשפחה, בתנאי שהדבר אינו זוכה לחשיפה בפומבי. העובדים הסוציאליים של משרד הרווחה הפלסטיני נוהגים בהגנות ובחבנה במקרים של טיפול בנשים שהורו מחוץ לנישואין, מקרי אונס (אשר היחס אליהם בחברה המסורתית הפלסטינית אינו שונה לעיתים קרובות מהיחס למקרים של ניאוף), מקרי אלימות במשפחה ועוד. זאת מתוך החבנה, כי מקרים אלו עלולים להסתיים ברצח. ישנם גם מקלטי סיוע לנשים בשכם ובבית לחם (האחרון הוקם על ידי משרד הרווחה הפלסטיני בסיוע האיחוד האירופי).

48. עם זאת, יש טענות מצד ארגוני נשים כי המקלטים, הנמצאים תחת פיקוח של מוסדות הרשי"פ אינם מספקים, ולעיתים אינם נגישים, וכי המגוננים המשפטיים והציבוריים, העומדים לרשותן של קורבנות האלימות, אינם מפותחים דייהם כדי לענות על הצרכים במקרים מסוגים אלה. הנשים נשים בכלא לשם הגנה מבני משפחותיהן. כמו כן, המשטרה ומערכת ביהמ"ש אינן ששות לטפל בעבירות שבוצעו כלפי נשים ונוטות לזותיר את הפתרון בידי החוק השבטי, הדואג יותר למעמדה של המשפחה מאשר למצבן של הקורבנות.

ראוי לציין, כי על פי דיווחים מגורמים שונים, נפגעים במקרים של פגיעה על רקע חילול כבוד המשפחה לא אחת מסגירים עצמם לדי רשויות החוק על מנת לזכות בהגנה, או בורחים למדינות ערב. כמו כן, המשטרה הפלסטינית מפעילה מחלקה מיוחדת לשם הגנת המשפחה אשר תפקידה להעניק הגנה לנפגעי תקיפה מינית מפני בני משפחותיהם.

49. בתחומי הרשות הפלסטינית פועלות גם עמותות העוסקות בתחומים אלו, וביניהן בולטות WCLAC - Women's Center for Legal Aid and Counseling וארגון הנשים - SAWA. עמותות אלו פועלות בשטחי הרשות, ומטפלות בחלקן הארי של המקרים המגיעים לפתחן ללא סיוע ישראלי, אך הן גם עובדות בשיתוף עם משרד הרווחה הישראלי במקרים הנדרשים. יצוין, כי ישנם גם מוסדות דוג המוכנים לסגור לנשים שנקלעו למצוקה באזור, תוך שמירה על חשאיות, וגם אלו עובדים בשיתוף עם משרד הרווחה הישראלי.

בלמ"ס

50. עד היום מיעוט קטן של מקרים בהם קיים חשש לחיי אדם על רקע חילול כבוד המשפחה הגיע לפתחה של מדינת ישראל. כך, למרות התנהלותו המעשית של משרד הרווחה הפלסטיני וקיומם של מנגנוני סיוע חוץ ממשלתיים נוספים ברשות, במקרים בודדים חיו נשים שהעדיפו לפנות למשטרת ישראל, או למתקני התיאום ותקישור שמפעיל המנהל האזרחי באיו"ש. יצוין כי פניות רבות המגיעות למנהל האזרחי מנשים נעשות ממניעים שונים, שאינם סכנת חיים או רדיפה, ובהן נשים פלסטיניות אשר גורשו ע"י בעליהן הישראליים וילדיהן נותרו בישראל. במקרים אלו, פונות הנשים לועדה ההומניטרית הבינמשרדית בבקשה לקבל תושבות בישראל. תופעה זו חולכת ומתרחבת הן במזרח ירושלים והן באיו"ש ויצרת עומס של פניות ובקשות להיתר כניסה לישראל של אותן נשים. עניין זה חורג ממסגרת הדין של הצוות.

51. על פי המידע שהוצג לצוות, באותם מקרים בודדים המגיעים לפתחה של מדינת ישראל כיום, ושעניינם טענות לחשש מאוימות על רקע חילול כבוד המשפחה ונסיבות משפחתיות ואישיות מעין זה, נמצאים פנורמות מעשיים זמניים או קבועים, להגנה מפני הסכנה, לעיתים בתחומי הרשות הפלסטינית, לרבות באמצעות גורמים חוץ ממשלתיים (עמותות ומנורים), לעיתים במדינות אחרות ולעיתים בישראל עצמה.

52. לעניין זה יצוין, כי מתוך 11 עתירות שתלויות ועומדות כיום לפני בית המשפט העליון ושעניינן בטענות למאוימות שלא על רקע ביטחוני, עתירה אחת בלבד עוסקת באופן מובהק בנושא רדיפה על רקע חילול כבוד המשפחה.¹⁹

53. לפני סיום פרק זה יצוין, כי גם במדינת ישראל, שהיא מדינה ליברלית ומפותחת, תופעת רצח נשים על רקע של חילול כבוד המשפחה, למרבה הצער, עדיין לא עברה מן העולם. ואין בדיחה של מערכת אכיפת החוק או המערכת הסוציאלית, לספק הגנה מלאה לכל אישה בכל רגע נתון. כך למשל, בשנת 2013 נרצחו 14 נשים בידי בני זוגן בישראל.²⁰

54. עוד יוער, כי התופעה של אלימות כלפי נשים קיימת גם במדינות נוספות, ובכלל זה עולות טענות ביחס לתפקודה של מערכת אכיפת החוק. כך למשל, בבש"מ 9223/11 Osaloni ו' משרד הפנים (פורסם בנבו, 13.12.2011) נדונה בקשה לסעד זמני בתקופת ערעור של המבקשת, שהושמה במשמורת והייתה מיועדת להרחקה. המבקשת, אזרחית ניגריה שסבלה מאלימות מצד בעלה, טענה, שרמת הפגיעה בארצה גבוהה ומערכת המשפט אינה מתפקדת. היא טענה גם כי בעלה נעצר על ידי הרשויות אך שוחרר לאחר זמן קצר שכן שיחד את אנשי המשטרה. בהתלטתו בבקשה לסעד זמני ציין כבוד הנשיא גרוניס, שטענות מעין אלה יכולות, למרבה הצער, להיות מוצגות על ידי לא מעט אנשים ממדינות שונות בעולם, אולם אין בכך כדי להצדיק הפיכתה של ישראל לארץ מקלט במקרים הדומים למקרה של המבקשת.

¹⁹ בני"צ 4248/12 פלוגית נגד מדינת ישראל, ראה נספח א'.

²⁰ יובל בוגייסקי אלימות כלפי נשים - ריכוז נתונים לשנת 2013, מרכז המחקר והמידע, הכנסת <http://www.knesset.gov.il/mmmi/data/pdf/m03310.pdf>

טענות למאוימות בשל מכירת קרקעות ליהודים

55. במסגרת העתירות שהוצגו לפני הצוות בתחילת עבודתו, נכללו גם תיקים בהם נטען כי קיימות מאוימות בשל מכירת קרקעות ליהודים. עם זאת, כבר בתחילת עבודתו של הצוות הובהר לו, כי טענות למאוימות בשל מכירת קרקעות ליהודים נבדקות ונדונות על ידי ועדת המאוימים, בשל הפן הביטחוני הנובע מטענות לשת"פ עם גורם ישראלי. יש לציין, שכל מקרה נבחן לגופו ונבדק בהיבטים הביטחוניים.

56. יחסה של החברה הפלסטינית למוכרי קרקעות ליהודים הוא יחס מחמיר ומשפיל, שכן מכירת קרקעות נתפשת כפגיעה במאמץ הלאומי הפלסטיני להקים מדינה עצמאית. הרש"פ חוקרת ומביאה למשפט חשודים בדבר, והענישה המקובלת על עבירה זו היא בד"כ מאסר ממושך כאשר העונש המקסימאלי הקבוע בחוק הוא עונש מוות – אך מימושו מותנה באישור יו"ר הרשות, ובפועל על פי המידע שנמסר לצוות הוא אינו מיושם. עם זאת, במקרה שאדם מואשם, יש לו הזכות לערער ולהוכיח את חפותו וזאת על מנת למנוע רדיפה ע"י גורמים לאומניים.

57. מכל מקום וכאמור לעיל, המלצות הצוות אינן עוסקות בסוגיית המאוימות על רקע של מכירת קרקעות ליהודים, שכן פעילות זו נתפסת, ככלל, כמעוררת חשד לשיתוף פעולה עם רשויות הביטחון של מדינת ישראל ומטופלת ע"י ועדת המאוימים.

58. לפני סיכומו של הפרק העובדתי, יובהר שוב כי בהתאם להסכם הביניים הישראלי-פלסטיני בעניין הגדה המערבית ורצועת עזה, הרשות הפלסטינית היא שנושאת באחריות לטיפול בסיכון ביטחוני הנשקף ממצב חברתי-קרי רווחה ואכזבה פלילית, זאת לצד מחויבותה הכללית של הרשות הפלסטינית לנקיטת אמצעים לאכיפת החוק כנדרש בכלל ההקשרים שתחת אחריותה. הדברים עולים בבירור גם מהפירוט העובדתי לעיל, המתבסס על המידע התיים בידי הרשויות הישראליות הרלוונטיות; המשקלל את המידע המופיע בדו"חות ופרסומים פומביים והעולה מבני שיח.

59. מבלי לגרוע מהאמור, לאחר העברת הסמכויות בנושא רווחה לידי הרשות הפלסטינית בסוף שנת 1994, הוקמה במינהל האזרחי יחידה לתיאום וקישור בנושא רווחה וארגונים בינלאומיים. עיקר עיסוקה של היחידה הוא בתיאום בין הרשויות בישראל לבין משרד הרווחה של הרשות הפלסטינית בנושאי רווחה וארגונים בינלאומיים, וזאת כמתחייב מהסכמי הביניים. מעולת התיאום והקישור של היחידה באה לידי ביטוי גם בניסיון ליתן מענה על בסיס תיאום מול גורמי הרשות הפלסטינית, לכל בעיה המתעוררת בתחומה של מדינת ישראל בנוגע לתושבים פלסטינים הנקלעים למצוקה. כל זאת, מבלי לגרוע מאחריותה של הרשות הפלסטינית.

המלצות הצוות

60. התשתית העובדתית הנוגעת לטענות מאוימות של תושבי הרשות הפלסטינית שלא על רקע ביטחוני, מוגבלת מטבעה. במגבלות הקיימות, נעשתה עבודה מקיפה על ידי הגורמים הרלוונטיים, המשקללת הן את המידע המופיע בדו"חות ופרסומים פומביים, הן את המידע העולה מבני שית.

61. התמונה המתקבלת היא כי אין בסיס עובדתי לטענת מאוימות על בסיס מעורבות בפלילים, ואין בטענה זו לבדה כדי לחטיל חובה על מדינת ישראל להתיר כניסה או שהיית בשטחה לפלסטינים המעורבים והחשודים בפלילים בתחומי הרשות. תאמור אינו חל על מקרים של מעורבות במכירת קרקעות לישראלים, עניין שמטופל ממילא על ידי ועדת המאוימים כמפורט לעיל.

62. גם בכל הנוגע לטענות בדבר מאוימות על רקע נטייה מינית, התשתית העובדתית הקיימת מלמדת כי אין בסיס לטענה כזו כטענה כללית, ואין ברשימת רדיפה שיטתית על בסיס נטייה מינית. התמונה המתקבלת מן האמור לעיל, היא, כי לפחות בחלק מהמקרים, הבקשה לשהות בישראל מונעת מן הרצון ליחנות מאורח החיים הליברלי יותר במדינת ישראל, ולא מקיומו של איום. במקרים רבים הטוענים למאוימות על רקע נטייה מינית הם גם בעלי עבר פלילי ואו להם בני זוג בתחומי מדינת ישראל, ויכול להיות כי נתונים אלו משפיעים על רצונם להיכנס לישראל או לשהות בה.

אין במסקנה עובדתית זו כדי לשלול את האפשרות כי במקרה פרטני מסוים יתקיים חשש אמיתי לחייו של אדם, אך לאור הממצאים העובדתיים הכלליים בנושא התייחסות הרשימה והחברה הפלסטינית להומוסקסואלים ולסביות, לא יהיה נכון להתייחס למקרים נדירים וחרגיים כאמור כאל קבוצה רדיפה. ההתייחסות אליהם תעשה במסגרת ההתייחסות למאוימות על רקע נטייה מינית. בכבוד המשפחה ונסיבות משפחתיות ואישיות אחרות, כמפורט להלן.

63. באשר לטענת מאוימות בשל פגיעה בכבוד המשפחה, גם כאן אין יסוד לטענה כללית מכוחה יש להכיר בקבוצה מסוימת כנתונה לאיום. עם זאת, המקרים היחידים שהודגמו לפני הצוות כמקרי קיצון פרטניים שאכן מצדיקים התערבות, הם מקרים של איום על רקע חילול כבוד המשפחה.

כפי שפורט לעיל, הגם שקיימים מנגנונים, ממשלתיים וחוזי ממשלתיים, בתחומי הרשות עצמה המסויעים למי שנתון לאיום על רקע חילול כבוד המשפחה, ישנם מקרים בודדים ומעטים המגיעים לפתחה של מדינת ישראל. יובהר, כי התשתית העובדתית במקרים אלו היא מוגבלת, אולם כאשר מגיע לפתחה של המדינה מקרה פרטני, של אדם הטוען כי הוא נמלט מסכנת חיים מוחשית בשל רדיפה אישית מעין זו (פעמים רבות של הקרובים אליו ביותר), הצוות סבור, כי יש לפעול במסגרת הכלים הקיימים לסייע בידיו. סיוע כזה ניתן, גם כיום, באמצעות מתאמת הרווחה במינהל האזרחי, אשר פועלת מול גורמי הרשות הפלסטינית, גורמים ביחיל הפועלים בשטחי הרשות הפלסטינית וגורמים פרטיים אחרים, למתן סיוע לנשים המאוימות על רקע חילול כבוד המשפחה באותם מקרים בודדים וקיצוניים. יובהר, כי מתאמת הרווחה אינה מוסמכת ואינה יכולה לספק

בלמ"ס

בעצמה סיוע סוציאלי והיא רק פועלת ומסייעת במציאת פתרון מול גורמים כאמור לעיל, הפועלים בשטחי הרשות הפלסטינית.

הצוות סבור כי זהו ככלל אופן הטיפול המתאים – והראוי – שצריך לעמוד על הפרק לטיפול באותם מקרי קיצון.

64. הצוות נתן דעתו לכך שמתאמת הרווחה אינה בהכרח בעלת כלים, הכשרה או יכולת לבחון מאוימות על רקע זה בשטחי הרשות הפלסטינית, ולכך שאופן הטיפול שלה במקרי קיצון כאמור, נעשה במסגרת הכלים מהעולם הסוציאלי בלבד, ובדרך של תיאום ומציאת פתרונות מול גורמים שונים המועלים בתחומים הסוציאליים בשטחי הרשות הפלסטינית, כמפורט לעיל.

65. אכן, הקושי בגיבוש תשתית עובדתית ביחס לטענות כלליות בדבר מאוימות על רקע נסיבות כמו פגיעה בכבוד המשפחה, כפי שהוזכר לעיל, מתעצם עשרות מונים כשמדובר בבחינת התשתית העובדתית ביחס לטענות מאוימות פרטניות. כך, כאשר טוען אדם שנשקפת לו סכנה ברשות הפלסטינית בשל חשד לשיתוף פעולה עם ישראל, נבחנת טענתו על ידי גורמי הביטחון הרלוונטיים. אולם כאשר טענת המאוימות נסמכת על סיבה אחרת, אף אחד מגורמי הביטחון הקיימים אינו ערוך לבחון את בקשתו ואינו אמון על איסוף נתונים בעניינים אלו.

במקרים כאלו נראה, כי דווקא הטיפול הפרקטי בנושא על ידי גורמי רווחה-מתאים, שהוא בעל הכשרה בתחום הסוציאלי, אשר בוחן את הצורך בהושטת סעד מידי מנקודת מבט זו, ועובד בתיאום עם מקביליו ברשות הפלסטינית ויתור הגורמים החוץ ממשלתיים הרלוונטיים, הוא הטיפול המיטבי בנסיבות העניין.

66. זאת ועוד, כל פתרון אחר משמעותו המעשית תהיה יצירת מנגנון חדש, יש מאין, ובנסיבות העובדתיות, כמו גם המשפטיות, שהוצגו לצוות אין כל הצדקה למנגנון כזה, ואף קיים חשש ממשי כי אם יוקם מנגנון ייעודי חדש הוא יהפוך מעצם הקמתו לתכלית זו, אבן שואבת לפניות ובקשות.

יודגש, כי אין בקביעתה של מתאמת הרווחה ככתובת לפניות בנושא זה כדי להפוך את מתאמת הרווחה לתחליף עבור המנגנונים הקיימים כיום ברשיפ אשר הולכים ומתפתחים עם השנים, כל זאת בשים לב גם לאחריותה של הרשות הפלסטינית לתחומי הרווחה בתחומה. הבחירה בפתרון המתואר לעיל ממזערת חשש זה למינומם האפשרי.

67. מובן, כי גם במקרים המעטים והבודדים המגיעים לטיפול של מתאמת הרווחה כאמור, ההעדפה הברורה היא מציאת פתרונות שאינם כרוכים בכניסה ואו שהייה במדינת ישראל, (והיא לא לאורך זמן) וכי יש עדיפות ברורה לפעול למציאת פתרונות בתחומי הרשות הפלסטינית לרבות באמצעות ארגונים חוץ ממשלתיים שונים (כפי שנעשה גם היום). במקרי קיצון בלבד, ובהעדר פתרונות אחרים, יכולה לעמוד על הפרק גם האפשרות שמתאמת הרווחה תמליץ לגורמים המוסמכים

בלמ"ס

במינהל האזורי לשקול להתיר שהיית זמנית במדינת ישראל לתקופה מוגבלת. יובהר, כי למתאמת הרווחה עצמה אין כל סמכות לאשר הנפקת היתרי שהייה בישראל, וכי בכל מקרה הטיפול הרווחתי המוצע על ידה, אינו ניתן בתחומי מדינת ישראל.

68. כאמור, גם בתחומה של מדינת ישראל, וכאשר מדובר באזרחיה ותושביה, לא תמיד ניתן לספק הגנה שהיא מלאה ומוחלטת לאדם הנתון לסכנה מצד חקרונים אלו ביותר. בענייננו, כאשר מדובר בתושב הרשות הפלסטינית הנתון לאיום מוחשי ומצוי בסכנת חיים, ומבלי להקל ראש בחשיבות הסיוע לאדם שהחרב מונפת על צווארו, רשאית המדינה להעדיף ככל הניתן, פתרונות סיוע שאינם כרוכים בהכרח במתן היתרים לכניסה לשטחה, ודאי לא לזמנים ממושכים, ולהשקיע את מירב המאמצים בסיוע במציאת פתרונות (בעיקר, באופן מעשי, לנשים מאוימות) בתחומי הרשות עצמה.

69. הצוות נתן דעתו לכך שככלל כיום הסמכות להתיר כניסה לישראל למטרה זמנית, מוגבלת לשהייה חודשים בלבד, במצטבר, אך תפיסת הצוות כאמור היא כי הכניסה למדינת ישראל לכתחילה אמורה להיות מוגבלת ביותר, במקרים נדירים בלבד, וגם אז רק לצורך הערכות ומציאת פתרון מתאים אחר, שיאפשר הגנה על שלומן של האדם המדובר.

70. כאמור לעיל, טיפול הפרקטי והפרטני של מתאמת הרווחה במקרים שגיגו לפתחה מיועד לסיוע ככל הניתן במונח מענה לסכנה אקוטית ומיידית אל מול הגורמים ברשות הפלסטינית, ובכל מקרה אין כוונה כי פניות אליה במסגרת זו ישמשו בסיס לכניסה לישראל, לא כל שכן שהייה בה לאורך זמן.

71. יצוין, כי התשתית העובדתית שהובאה לפני הצוות (שהיא לכתחילה מוגבלת כאמור) ממוקדת באישים בלבד. כאמור לעיל, ממילא קיימת גם הבחנה מהותית – עובדתית ומשפטית – בין רצועת עזה לאיחויש, כאשר ביתס לרצועת עזה המשפט הבין-לאומי אינו מטיל על ישראל כל חובה להתיר את כניסתם לישראל של תושבי עזה הטוענים למאוימות. בכל הנוגע לתושבי רצועת עזה, מסקנות הצוות עשויות להיות רלוונטיות, במקרים נדירים ביותר, ובכפוף לנסיבות ולשינויים בגזרה זו.

72. סיכומם של דברים, הצוות מצא כי אין כל הצדקה להקמת מנגנון חדש וממלכי כי במקרים שהם בבחינת מצבי קיצון מעטים ובודדים בהם נטענת טענת מאוימות על רקע פגיעה בכבוד המשפחה ונסיבות משפחתיות ואישיות אחרות – בין אם הטענה נטענת על ידי מי שמבקש להיכנס לישראל מאיחויש (ובמקרה זה מגיע לכתחילה למתאמת הרווחה במתפ"ש), ובין אם הטענה מועלית על ידי מי שכבר שוהה בישראל שלא כדין (על פי רוב כאשר נתפס בגין שהיה שלא כדין) – יומנה אותו פרט להמשך טיפול הפרקטי של מתאמת הרווחה במתפ"ש. מתאמת הרווחה תפעל מול הגורמים ברשות הפלסטינית, גורמים בייל הפועלים בשטחי הרשות וגורמים פרטיים אחרים, בכדי לסיוע כמיטב יכולתה, באמצעות מכלול הכלים העומדים לרשותה, לכך שאותו פרט יקבל סיוע רווחתי וזאת, ככלל, מחוץ לתחומי מדינת ישראל.

נספח א' – רשימת העתירות

1. בג"ץ 8037/08 פלוני נגד הוועדה לטיפול במאוימים של מתאם הפעולות בשטחים ואח' – על פי הנטען בעתירה, העותר מאוים באיוש הן בשל חשדות לשיתוף פעולה, הן על רקע נטיותיו המיניות. בקשתו נדחתה בעבר על ידי ועדת מאוימים.
2. בג"ץ 4487/09 פלוני נגד שר הפנים ואח' – על פי הנטען בעתירה, בן זוגו של ישראל, ומאויים באיוש על רקע נטיותיו המיניות, כמו גם הקשר עם בן זוגו הישראלי. בעל עבר פלילי. בקשה לקבלת מעמד בהתאם לסעיף 1א3 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 נדחתה.
3. בג"ץ 5200/09 פלוני נגד מדינת ישראל – על פי הנטען בעתירה, העותר מאוים באיוש הן על רקע חשדות לשיתוף פעולה, הן על רקע נטיותיו המיניות. בעל עבר פלילי. הוגשה תגובה מקדמית, ולא צורפה החלטה של ועדת מאוימים, אשר דחתה את בקשת העותר לחיתרי שהייה.
4. בג"ץ 2752/10 פלוני נגד הוועדה לטיפול במאוימים ואח' – על פי הנטען בעתירה, העותר מאויים באיוש הן על רקע חשדות לשיתוף פעולה, הן על רקע נטיותיו המיניות. בעל עבר פלילי – שביח, זיוף והתחזות. בקשה לקבלת מעמד בהתאם לסעיף 1א3 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003, על רקע קשה זוגי עם ישראלי, נדחתה.
5. בג"ץ 1649/11 פלוני נגד מדינת ישראל – על פי הנטען בעתירה, העותר מאויים באיוש הן על רקע חשדות לשיתוף פעולה, הן על רקע נטיותיו המיניות. בעל עבר פלילי – שביח, גניבה, הפרעה לשוטרי והתפרצות לדירה. כיום הטיפול בעתירה זו מוקפא, שכן עורכת חזין אינדה קשר עם העותר.
6. בג"ץ 4248/12 פלונית נגד מדינת ישראל – בחודש אפריל 2013 הוגשה עתירה מתוקנת. על פי הנטען בעתירה, העותרת מאוימת באיוש על רקע של חילול כבוד משפחה.
7. בג"ץ 6348/13 פלוני נגד מדינת ישראל – על פי הנטען בעתירה, העותר קטין המאויים ע"י משפחתו על רקע נטיותיו המיניות.
8. בג"ץ 9404/11 פלוני נגד ראש הממשלה ואח' – על פי הנטען בעתירה העותרת מסי 4 בתיק נאנסה על ידי איש תנזים כשנקמה! באחיה אשר אין חולק כי שמש בעבר סינען של גורמני חביטחון והוא משוקם כיום (עם משפחתו הגרעינית) על ידי מנבייס. ועדת המאוימים החליטה לדחות את הבקשה של העותרים לחיתרי שהייה בישראל, זאת מאחר שלא נמצא קשר בין אירוע האונס שתואר על ידי העותרת, לבין מאוימות על רקע שתוף פעולה מצד אחיה. לאחר הדיון האחרון שהתקיים בביהמ"ש ניתן פסק דין חלקי בעתירה, במסגרתו נדחתה העתירה בכל הנוגע לכל העותרים פרט לעותרת מסי 4. לצד זאת, נקבע שהעתירה תיוותר בעינה בכל הנוגע לעותרת מסי 4. אשר לה, הורה בית המשפט לפנות למתאמת הרווחה במינהל האזרחי.

בלמ"ס

9. בג"ץ 7154/13 פלוני נגד שר הפנים – על פי הנטען בעתירה, העותר מעזה במקור, נשוי לאזרחית ישראל ולהם ארבעה ילדים. בקשה לקבלת מעמד בהתאם לסעיף 3א לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 נדחתה. כן נטען כי נשקפת לעותר סכנה חיים ברצועת עזה על רקע סכסוך דמים ונקמת דם.

10. בג"ץ 5044/13 פלונית נגד שר הפנים ואח' – על פי הנטען בעתירה, העותרת מאוימת באוי"ש על-ידי אחיה על רקע כבוד המשפחה, כיוון שהגיעה לכפרת עם מעסיקה הישראלי. בקשתה נדחתה בעבר על-ידי ועדת מאוימים, שכן נמצא, כי לא נשקפת סכנה לחיי העותרת בשל חשדות לשתי"פ עם גורמי חביטחון של ישראל.

11. בג"ץ 6988/14 פלוני נגד מדינת ישראל ואח' – על פי הנטען בעתירה, העותר מבקש היתר שהייה בארץ לאור היותו חשוף לסכנת חיים בשטחים בשל נטייתו המינית והעובדת (הידועה בשטחים) שהוא נאלץ בעל כורחו לעסוק בזנות הומוסקסואלית.

הצהרה

אני החייב, שלמה לוי בן 37, מצהיר כי הנכס דירת 3 חדרים

1. אני משמש בתפקיד מנהל ב**מפעל**
2. אני שומעתי לנציג האוסר מעקרה הממוסדת בשטחים בצורת דמי משכרני בענין פלסטונים השולטים למאוימת שאבשל חשש שעתיד הפעולה עם ארמל
3. המפלגות הצוות התקבלו פה יתרו בכוננת אודות האוסר הפעילות בשטחים לפעול על מי המלצות הצוות
4. זה עממי, אין חשיבות ותובנית צדקה אמת

שלמה לוי

אישור

אני החייב, שלמה לוי, עושה מאשר זאת כי ביום 21/11/19 חופיע בפני מר אלי גולדברג המוסר לי אישור ולפיה שחוקרתני כי עפוי דובר את האמת, שאם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, חתם בפני על הצהירה

צבי מינצ, ציווי
מ.ר. 56739